

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1995-1996

OPENBARE COMMISSIEVERGADERING

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR WERKGELEGENHEID EN ECONOMISCHE
AANGELEGENHEDEN

VERGADERING VAN WOENSDAG 25 OKTOBER 1995

Interpellatie van de heer Erik Matthijs tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de meubelindustrie

Interpellatie van de heer Frans Wymeersch tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over het niet aanvaarden van het herstructureringsplan van de Vlaamse Scheepsbouwmaatschappij (VSM) en de toekomst van de scheepsbouw en de scheepsherstelling in Vlaanderen
Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Frans Wymeersch tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media over diens plannen om de werkgelegenheid te stimuleren
Met redenen omklede moties

Interpellatie van de heer Jaak Gabriels tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de mogelijke privatisering van de Limburgse Participatiemaatschappij (LPM)
Met redenen omklede moties

VOORZITTER : De heer Robert Voorhamme

– *De vergadering wordt geopend om 15.34.*

Interpellatie van de heer Erik Matthijs tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de meubelindustrie

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Matthijs tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de meubelindustrie.

De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik refereer om te beginnen aan drie persartikels. Op 10 juli van dit jaar verscheen in De Standaard een artikel met als titel De Belgische meubelindustrie krimpt steeds verder in. En specifiek over mijn eigen streek, het Meetjesland, waar de meubelindustrie één van de sleutelsectoren is, lees ik in Het Volk dat precies daar in Eeklo vijfhonderd jobs verloren zijn gegaan. Gisteren publiceerde De Financieel-Economische Tijd een artikel waarin staat dat de meubelsector en de houtverwerkende nijverheid zich in een precaire situatie bevinden.

Onze meubelindustrie maakt momenteel de zwaarste economische crisis mee sinds Wereldoorlog II. De omzet is vorig jaar met 1,2 percent of 1 miljard frank gedaald, en dit in lopende prijzen. In constante prijzen ging het produktievolume met 2,1 percent achteruit. De Belgische economie in haar totaliteit, daarentegen, kende een reële groei van 2,3 percent. De omzet van de meubelindustrie daalde voor het derde jaar op rij : min 2,3 percent in 1992, min 1,7 percent in 1993, min 1,2 percent in 1994. Uitgedrukt in constante prijzen bleef de meubelproductie maar liefst 11 percent onder het niveau van het topjaar 1991. Dit heeft uiteraard grote gevolgen op het vlak van de tewerkstelling, het aantal faillissementen en de economische werkloosheid.

Tussen 1987 en 1991 groeide de tewerkstelling in de meubelindustrie nog met 7 percent, wat toch wel getuigt van

een zeker toekomstpotentieel in die sector. De recessiejaren 1992, 1993 en 1994, en een fel verzwakte concurrentiepositie hebben de opwaartse beweging van de tewerkstelling tussen 1987 en 1991 volledig teniet gedaan. De meubelindustrie stelde in 1994 nog slechts iets meer dan 18000 werknemers tewerk – arbeiders en bedienden samengeteld. Ten opzichte van 1991 betekent dat een daling van 13 percent, of een verlies van 2700 arbeidsplaatsen. In 1994 bedroeg het jobverlies in de meubelindustrie 4 percent, of in reële cijfers, 750 arbeidsplaatsen. Ongeveer de helft van dit jobverlies houdt rechtstreeks verband met faillissementen.

Uit enquêtes in de sector blijkt dat een overwegend ongunstige toestand de Europese meubelmarkt overheerst. Wij stellen hiermee een daling van de uitvoer vast voor het tweede opeenvolgende jaar, en ook dat is een feit dat zich in de geschiedenis van de tot nu toe exportgerichte meubel- en zitmeubelindustrie nooit eerder heeft voorgedaan.

De heropleving van de Belgische economie in 1994 was dus duidelijk niet voelbaar in de meubelindustrie. Vooral de extra-Europese export van investeringsgoederen en intermediaire goederen vormde vorig jaar de motor van de Belgische heropleving. De vraag van de Belgische en Europese consumenten bleef aan de zwakke kant.

Enquêtes in de meubelindustrie wijzen voor de eerste zeven maanden van dit jaar op een nieuwe daling van de leveringen met 2,2 percent. Vooral onze voornaamste afzetmarkt, de Duitse, kende een daling van bijna 10 percent, de Franse markt slonk met 4 percent, en ook in eigen land daalde de verkoop met 4 percent. De uitvoer naar Nederland kende daarentegen een positieve evolutie ; een stijging met ongeveer 3 percent, en naar Groot-Brittannië met ongeveer 10 percent. Maar dit was onvoldoende om de balans in de goede richting te doen omslaan.

De bezettingsgraad van de productiecapaciteit in de meubelindustrie daalde in het tweede kwartaal van 1995 op-

Matthijs

nieuw tot 77 percent en dat is het laagste peil van de voorbije tien jaar.

De conjunctuurenquêtes van de Nationale Bank vertonen nog steeds een neerwaartse trend wat de globale orderpositie van de meubelindustrie en de binnenlandse bestellingen van de Belgische meubelhandel betreft. De index van de buitenlandse bestellingen van de Belgische meubelhandel is daarentegen verbeterd, wat wijst op een toename van de import. In de loop van 1994 was het indexcijfer van het consumentenvertrouwen, dat normaal gezien enkele maanden vooruitloopt op de privé-consumptie, licht gestegen. Dit had echter geen toename van de consumptie tot gevolg. Sinds maart 1995 is dat consumentenvertrouwen in ons land opnieuw afgenomen, zodat het indexcijfer nu schommelt tussen min tien en min elf. Het merendeel van de consumenten is dus nog steeds pessimistisch gestemd. Bovendien loopt het deelindexcijfer van de belangrijke aankopen – een anticiperende indicator voor de verkoop van duurzame consumptiegoederen – nog steeds sterk achter op de algemene vertrouwensindex. Mijns inziens wijzen deze gegevens erop dat een echte ombuiging van de negatieve trend binnen de meubelsector in de loop van dit jaar weinig waarschijnlijk is. Bovendien werd de sector, vooral in mijn streek, nog geconfronteerd met een aantal zwaar doorwegende faillissementen.

De oorzaak van de benarde economische toestand is tweeledig. Behalve het probleem inzake de vraag, lijdt de sector ook sterk onder de conjuncturele inzinking van het consumentenvertrouwen en dan vooral in België, Frankrijk en Duitsland. Door de hoge inkomenselasticiteit van de vraag naar meubelen, die door de beroepsfederatie op 2,7 wordt geraamd, is de sector daarenboven bijzonder gevoelig voor elke verslechtering van dit consumentenklimaat.

Wat het aanbod betreft, zien we een aantal belangrijke concurrentienadelen, die u wellicht bekend zijn: denk daarbij aan de absolute loonkostenhandicap ten opzichte van de concurrenten in Frankrijk, Nederland en Italië, en de negatieve effecten van de sterke Belgische frank. Ook de talrijke competitieve devaluaties van vreemde valuta – vooral van de Italiaanse lire, gelet op het belang van Italië als producent en exporteur van meubelen – leiden tot verdere competitieve distorsies. Deze kwantitatieve determinanten van concurrentiekracht behoren echter tot de bevoegdheid van de federale regering. De Vlaamse regering, daarentegen, beschikt eveneens over heel wat troeven die als kwalitatieve determinanten van concurrentiekracht kunnen worden uitgespeeld, zoals het onderwijs, de beroepsopleiding, het technologiebeleid, de exportbevordering, de expansiesteun, de produktpromoting en de produktontwikkeling, en het clusterbeleid of het stimuleren van netwerkvorming. Gebruik makend van deze kwalitatieve hefboomen, kan de Vlaamse regering een belang-

rijke bijdrage leveren tot het bestendigen en het in de toekomst verder opbouwen van het potentieel van de Vlaamse meubelindustrie. 75 percent van de Belgische meubelbedrijven zijn immers in Vlaanderen gevestigd. Dit maakt de meubelindustrie tot de Vlaamse sector bij uitstek. De meer dan duizend Vlaamse meubelfabrikanten, overwegend KMO's, stellen samen ongeveer 17000 personen tewerk, ofwel 90 percent van het Belgische sectortotaal. De Vlaamse meubelindustrie realiseerde in 1994 een omzet van 67,2 miljard frank, waarvan 35,7 miljard frank in het buitenland. De uitvoer vertegenwoordigt met andere woorden 53 percent van de produktie. Dit betekent eveneens dat Vlaanderen instaat voor 90 percent van de Belgische meubeluitvoer. De meubelindustrie is dus een belangrijke pijler van onze Vlaamse economie.

De Vlaamse regering beschikt over de nodige bevoegheden om tegemoet te komen aan de talrijke problemen en noden van de Vlaamse meubelsector. We denken daarbij onder meer aan de nood aan een coherent, evenwichtig en stabiel milieubeleid, de problematiek van de zonevreemde KMO's, de nood aan een doelgericht, transparant en efficiënt expansiebeleid, de opvolgingsproblematiek in de familiale KMO's, de nood aan kennisdiffusie en de overdracht van nieuwe technologieën, het gebrek aan geschoolde arbeidskrachten, een krachtig exportbeleid, de ondersteuning van produktpromoting en produktontwikkeling.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dring er bij de Vlaamse regering op aan alle beleidsinstrumenten die ik heb opgesomd, en eventueel ook andere, op een doelgerichte en een gecoördineerde wijze te activeren om zo tot een globaal en toekomstgericht beleid ter ondersteuning van de Vlaamse meubelindustrie te komen en deze cruciale periode van de sector te overbruggen.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, naar aanleiding van de interpellatie van de heer Matthijs wil ik toch de stelling die hij heeft verdedigd, namelijk om een sectorgericht beleid te voeren met betrekking tot de meubelsector, sterk onderlijnen. Dit vooral om de minister te overtuigen.

Het is inderdaad zo dat wij gelukkig in Vlaanderen nog een aantal industriële sectoren hebben die meestal samengesteld zijn uit kleine en middelgrote ondernemingen, maar die toch voor de tewerkstelling van zeer groot belang zijn geweest in het verleden. Het zou rampzalig zijn indien dit nu op korte termijn zou verloren gaan. We hebben in het voorbije decennium gezien dat heel wat ondernemingen in diverse sectoren in de problemen zijn geraakt. Ik denk dan vooral aan de teloorgang van heel de textielnijverheid in het Meetjesland, waardoor honderden arbeidsplaatsen zijn verdwenen. Steeds opnieuw betekende dit problemen voor de gezinnen en de betrokken

De Roo

werknemers. Ik weet dat een sectorgericht beleid in de loop der jaren meer en meer in vraag werd gesteld. Toch meen ik dat een ondersteunend beleid met nieuwe kansen voor exportbevordering, produktvernieuwing, investeringssteun voor industriële tewerkstelling, van uitzonderlijk belang blijft, al was het maar om het imago van een aantal exportgerichte sectoren, zoals de meubelsector, te verbeteren.

Als we zien wat er gebeurt op het Europese vlak aan delokalisatie, aan concurrentievervalsing, met de steun van lidstaten of deelstaten, dan stel ik me de vraag of ook de Vlaamse regering geen belangrijke nieuwe initiatieven zal moeten nemen, uiteraard na overleg met de federale regering en de Europese Commissie. De afvloeiing van arbeidsplaatsen in een aantal sectoren moet worden afgeremd en daar is een beleid voor nodig.

Ik besluit met twee opmerkingen. Ten eerste, we hebben in Vlaanderen dringend een beleid nodig waarbij, indien ondernemingen in moeilijkheden raken, er ook preventief kan worden opgetreden. We hebben geregeld een aantal signalen gegeven en ik stel vast dat we momenteel niet over echte reddingsmogelijkheden beschikken om ondernemingen die het tijdelijk moeilijk hebben, eventueel via een overbruggingsregeling, te helpen. De GIMV wordt altijd aangewezen als verantwoordelijke, hoewel deze er zich voldoende mee bezig houdt. Er komt geen hulp omdat deze sectoren zogenaamd niet tot de toekomstgerichte, technologisch geavanceerde sectoren behoren. Welnu, ik heb daar moeite mee en wij vinden dat er een echt preventief beleid moet kunnen worden gevoerd waarbij men ook aandacht besteedt aan die traditionele sectoren, die tijdelijke moeilijkheden hebben.

Een tweede zaak die ik wil aankaarten, is het feit dat er tevens een beleid mogelijk moet zijn dat gericht is op het behoud van arbeidsplaatsen. Als een onderneming met 120 arbeidsplaatsen teloor gaat, dan gaat het werk van twee generaties verloren. Bij elke nieuwe onderneming die ontstaat, hoe goed en hoe uitzonderlijk het initiatief ook mag zijn, vergt het twee generaties om 120 arbeidsplaatsen te creëren. Die te laten verloren gaan, is op korte termijn rampzalig. Het beleid moet nieuwe opties naar voren kunnen schuiven, moet vooral gericht zijn op het behoud van industriële werkgelegenheid in Vlaanderen. In dit verband is een regionaal beleid van uitzonderlijk belang. Men moet een beleid kunnen voeren waarbij ook de middelen die voorhanden zijn op het Vlaamse en misschien ook op het Europese vlak, kunnen worden aangewend om streekondersteunend te werken.

De voorzitter : De heer De Vilder heeft het woord.

De heer Freddy De Vilder : Mijnheer de minister, beste collega's, de heren Matthijs en De Roo hebben terecht de benarde situatie van de meubelindustrie in het Meetjes-

land geschetst. De voorbije twee jaren stortte de meubelsector in elkaar. Daar zijn vele redenen voor. In grote lijnen kan de SP-fractie zich aansluiten bij de oorzaken die door de heer Matthijs werden aangehaald. Toch moeten we durven zeggen dat een van de voornaamste redenen de vlucht van bepaalde bedrijven naar lage-loonlanden is. Die bedrijven voeren dan hun produkten weer in. De produktiefactor verdwijnt echter, in het bijzonder uit het Meetjesland. We moeten erover waken niet dezelfde weg op te gaan als de ooit zo fiere Vlaamse textielnijverheid, een industrie die ook naar lage-loonlanden is verdwenen.

Met beide vorige sprekers zou ik daarom willen pleiten voor een krachtig beleid van de Vlaamse gemeenschap om deze echte, Vlaamse industrie te vrijwaren.

De voorzitter : De heer Gabriels heeft het woord.

De heer Jaak Gabriels : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, waarde collega's, ik denk dat het probleem toch iets uitgebreider is dan hier in de interpellaties naar voren werd gebracht. Er wordt terecht en cijfermatig bewezen dat de consumptie op dit ogenblik enorm aan het afzakken is en dat daardoor een aantal belangrijke sectoren, waarin we tot nu een sleutelpositie vervulden, in een grote crisissituatie dreigen te verzeilen. Het afzakken van de consumptie heeft grotendeels te maken met het beleid dat wordt gevoerd. Tot voor kort werden we defaitisten genoemd, als we erop wezen dat er een totaal gebrek aan vertrouwen is. Dit vertrouwen wordt niet hersteld door de recente regeringsmaatregelen op federaal niveau. De lastenverhoging staat opnieuw centraal en opnieuw worden de inkomsten van de burgers zwaar aangetast. De consumptiekracht komt daarmee onherroepelijk in gevaar.

Vandaag lees ik in Het Belang van Limburg dat de voorzitter van de SP zegt dat de welvaart nog steeds toeneemt. Hij doet die uitspraak in het kader van een interview over de sociale zekerheid en de dringende hervorming ervan.

Ik stel alleen maar vast dat het aantal falingen nog nooit zo hoog is geweest als nu, dat het aantal werklozen nog nooit zo hoog is geweest als nu en dat een aantal sleutelsectoren – zoals eerder de tuinbouwsector, vandaag de meubelindustrie en nog andere – dreigen hun positie in Vlaanderen te verliezen. Dat heeft niets te maken met het defaitisme waarvan men ons destijds beschuldigde, maar wel met een algemeen wanbeleid dat het vertrouwen niet aanzwengelt, maar de mensen nog meer hun toevlucht doet nemen in het sparen, wat de consumptie en investeringen afremt. Wanneer de heer De Roo hier bij de Vlaamse minister voor Economie, voor een sectorgericht beleid pleit – dat in het verleden niet werd aangehouden – dan houdt dit een onverholven kritiek in op de voorgaande minister van Economische Zaken op Vlaams niveau, de heer Van den Brande, die ter zake voor een aantal sectoren het tegenovergestelde beweerde in de vorige zittings-

Gabriels

periode. Ik deel de mening dat, als we in Vlaanderen niet een aantal zaken doelgericht aanpakken, we uiteraard in de problemen zullen raken en het geweer van schouder zullen moeten veranderen. Dit kan alleen maar resultaten opleveren indien het federaal beleid daarvoor de zuurstof aanreikt. Zoniet doen wij slechts aan symptoombehandeling en raken we niet aan de essentie van het gegeven.

Ter afronding wil ik opmerken, dat indien de minister van Economische zaken een aantal voorstellen zou formuleren, deze niet alleen over de streek van Eeklo zouden mogen gaan maar ook over andere regio's, denk maar aan meubelfabrikant Velda waar de ontslagen van enkele honderden arbeiders nog vers in het geheugen liggen. Ik denk dat het belangrijk is te weten waar we naartoe willen met ons Vlaams economisch beleid en in hoeverre we door het interministerieel overleg ervoor kunnen zorgen dat de noodzakelijke factoren om de economie opnieuw aan te zwengelen niet van de andere kant volledig worden afgeremd. Ik denk dat dit de essentie is van deze interpellaties. Het is gemakkelijk hier te pleiten voor details terwijl men op een ander niveau een feitelijke heropleving onmogelijk maakt. Ik denk dat het in de allereerste plaats belangrijk is het vertrouwen opnieuw aan te zwengelen. Dat kan alleen door een ander beleid, een beleid dat de mensen niet langer opzadelt met zwaardere lasten maar ze opnieuw vertrouwen geeft, ook op langere termijn.

De voorzitter : De heer Candries heeft het woord.

De heer Herman Candries : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik ben afkomstig uit Mechelen; Mechelen Meubelstad. In Mechelen ondergaan we de eenstorting van de meubelnijverheid al enkele jaren.

Vorige week nog heb ik een dozijn Mechelse bedrijven uit de meubelsector samengebracht voor wat brainstorming. De vraag die daar werd gesteld luidde : we staan voor problemen, ons concurrentievermogen is niet je van het en een aantal lage loonlanden, voornamelijk in Oost-Europa, zullen het ons zeer moeilijk maken. Geloven we nog in onze sector ? Het antwoord was positief, we zijn overtuigd dat er nog een toekomst is voor de meubelnijverheid in dit land. We moeten naar mogelijkheden zoeken om een niche-strategie toe te passen. Kunnen wij specifieker zijn dan anderen, kunnen wij kwalitatief beter zijn, kunnen wij ons hersituëren op de markt ?

We kwamen tot de vaststelling dat met het kunstmeubel een markt open ligt, aangezien het hier om producten met een zeer hoge toegevoegde waarde gaat. Er bestaat daarvoor een internationale markt. Wat ons ook nog is opgevallen, is dat wij vandaag te weinig gekend zijn op die internationale markt.

Ik kan me voor honderd procent inleven in de zorg die werd geformuleerd door de collega's. Ook de bedrijven

voelen aan dat we voor een crisis staan die steeds erger blijkt toe te slaan, maar we vertrouwen erop dat we met een specifieke strategie kansen kunnen scheppen. Kunnen we niet een of andere, bijvoorbeeld fiscale, formule vinden om het kunstambacht waarmee we wereldwijd door de eeuwen heen hebben gescoord, te stimuleren, om het nieuwe kansen te geven. Met dit kunstambacht kunnen we deuren openen en op wereldvlak een plaats veroveren.

Zo werd onlangs het Mechelse wandtapijt dat ons land vijftig jaar geleden aan de Verenigde Naties schonk, perfect gerenoveerd en opnieuw in New York opgehangen. Daar hebben we niet genoeg ruchtbaarheid aan gegeven, de wereld zou moeten weten dat dit een Vlaams product is, dat wij hierin uniek zijn en een toegevoegde waarde kunnen creëren die niemand ons kan nadoen.

Ook inzake meubelen hebben we een aantal kwaliteiten te bieden. Er zijn als het ware wel kunstenaars werkzaam in de sector, maar de vraag is, hoe kunnen we dit produkt verkopen. Daarvoor is een wereldmarkt nodig. We blijven in onze kerktoren zitten. We moeten internationaal veel meer bekendheid geven aan wat we aan kunstambacht te bieden hebben.

Ik wil aan alle collega's, en aan u, mijnheer de minister, vragen om wat serieus denkwerk te verrichten. Kunnen we niets speciaals doen inzake de ondersteuning van het kunstambacht ? Daarin zal het kunstmeubel uiteraard een rol spelen. Als we het kunstmeubel opnieuw internationaal kunnen doen aanvaarden, zal ook het andere meubel er beter van worden.

De voorzitter : Wenst nog iemand het woord ? (*Neen*)

Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ben blij dat deze interpellatie werd gehouden. Het is belangrijk dat we hier vanmiddag van gedachten kunnen wisselen over de meubelindustrie, die een belangrijk segment van de Vlaamse economie beslaat. Het is zo dat Vlaanderen zich op dit ogenblik geconfronteerd ziet met traditionele sectoren die het moeilijk hebben : er is de meubelindustrie, de textielindustrie, de transportindustrie, enzovoort.

De heer Jef Sleafcx : U vergeet de diamantindustrie.

Minister Eric Van Rompuy : De diamantindustrie ressorteert daar eveneens onder. Er zijn heel wat sectoren die het moeilijk hebben en dat houdt dan weer verband met diverse factoren. Een aantal daarvan werden vandaag al opgesomd. Er is een gebrek aan consumentenvertrouwen. Dat is niet alleen in België zo, dat is ook zo in West-Duitsland, in Nederland, enzovoort. We hadden gedacht dat we in West-Europa hogere percentages van economische groei zouden bereiken. Maar de groei stagneert op 2

Van Rompuy

tot 2,5 percent. Dat is natuurlijk nog altijd een verhoging van de welvaart, en er is nog steeds een economische groei, maar die is duidelijk minder dan we hadden kunnen verwachten.

Zoals de heer Matthijs zegt, is de meubelsector een sector met een zeer hoge inkomenselasticiteit. U citeerde het cijfer 2,7. Dat wil zeggen dat als de inkomensevolutie slechts is wat ze is, de meubelindustrie daar als een van de eersten het slachtoffer van wordt. Er is dus een conjunctureel probleem.

Er zijn ook een aantal structurele factoren, die te maken hebben met de concurrentiekracht, met het strategisch concurrentievermogen van onze Vlaamse economie in het algemeen. Daar stellen zich een aantal problemen, waar we moeten aan werken. Er is de hoge loonkost en – er is daarnet al op gealludeerd – aan dit probleem doet de federale overheid de jongste jaren toch een en ander. Inzake de werkgeversbijdragen – die ongeveer 700 miljard frank bedragen in heel België – kunnen we vaststellen dat er voor 51,7 miljard frank lastenverminderingen zijn doorgevoerd: denk aan het jongerenbanenplan, de maatregelen in verband met de laagste lonen, de Maribel, het museumplan enzovoort. Deze 51,7 miljard frank belooft dus 7,3 percent van de globale werkgeversbijdragen. Dit is toch een zekere inspanning. De federale overheid heeft nu ook nog 4 miljard frank lastenverlaging gepland voor de laagste lonen. Dat kan een zekere zuurstoefvoer betekenen voor sectoren die zeer arbeidsintensief zijn. De meubelsector is trouwens een sector waarin de lonen dikwijls eerder laag liggen.

Ook de kosten vormen een probleem. Ten aanzien van de Oost-Europese landen is dat op termijn niet oplosbaar: op dat vlak zullen we nooit concurrentieel kunnen worden. We moeten daarin realistisch zijn. Onze kostencompetitiviteit moeten we optimaal vrijwaren. Het aantal landen met een lager absoluut loonpeil dan hier, neemt overigens nog toe.

Het komt er niet op aan ons op het vlak van de kosten met anderen te meten; we moeten ook iets meer aanbieden, nieuwe markten veroveren en aan produktvernieuwing doen. Dat is enorm belangrijk. De Belgische frank staat sterk. Niemand betwist dat en we moeten dit ook zo houden.

Er is in die optiek natuurlijk ook een competitiviteitsprobleem. Sommigen hadden het over de tuinbouwsector. Als de peseta met 30 percent devalueert, dan ontstaat er een probleem voor onze tomatenproduktie. Zoals de heer Matthijs heeft aangehaald, hebben we met een competitiviteitsprobleem te kampen omdat de lire niet in het Europees muntsysteem zit. Zolang er geen eenheidsmunt is, zullen die problemen niet verdwijnen.

Nu moeten we deze zaak ook wat relativiseren. De delocalisatie naar Oost-Europa is – ik heb de statistieken opgezocht – vrij beperkt, zeker in de meubelsector. De import vanuit Oosteuropese landen bedraagt in de meubelsector minder dan 3 percent. Het fenomeen blijft in dit geval dus beperkt en we moeten dat dus in de juiste context zien.

Italië is dan weer een andere zaak. Zoals u zegt, stelt zich daar een groot probleem, dat ook te maken heeft met de loonkosten.

We zijn bekommerd om het geheel van onze economie, en specifiek om de traditionele sectoren die het, ten gevolge van de factoren die ik heb vermeld, zeer moeilijk hebben. In de meubelnijverheid gaat het om – de statistieken zijn hier aangehaald – 17.000 mensen en een omzet van bijna 70 miljard frank. Meer dan de helft daarvan is voor uitvoer bestemd, wat een zeer belangrijk gegeven is. Er is een sterke terugval in werkgelegenheid – de heer Matthijs citeerde de cijfers. Faillissementen zoals bij Velda en de problemen van Eyckenloo zijn ons goed bekend. We hebben met deze bedrijven al contact opgenomen.

Het standpunt van de Vlaamse regering is dat we ons vooral op de toekomst moeten richten. Het is juist, mijnheer De Roo, dat de Vlaamse overheid geen beleid meer voert van ondersteuning ten aanzien van zeer deficitaire ondernemingen – en dat bedoelt u ook niet. Dat is een politiek die we in het verleden hebben gevoerd, die nergens toe heeft geleid en die geen oplossingen biedt. Wat we wel kunnen overwegen is dat we – bij herstructureringen in bepaalde bedrijven waarbij ook de aandeelhouders en banken en dergelijke inspanningen leveren – zouden beschikken over instrumenten om mee die herstructurering te begeleiden. Daar hebben we ook de richtlijnen van het VESOC voor. Wel moet er altijd een inbreng zijn van de privé-sector en moet de herstructurering onmogelijk zijn zonder die inbreng.

Dat is een instrument dat ook voor de meubelsector beschikbaar is, maar er moet een bereidheid zijn tot investering en er moet een plan naar voren worden geschoven. Zomaar steun toekennen, ligt niet in de lijn van het beleid van de jongste jaren en ik blijf erbij dat dat ook geen goede politiek zou zijn. We moeten daarmee erg voorzichtig zijn.

Van een punt dat de heer De Roo aanhaalt, namelijk het preventieve beleid, zullen we de volgende jaren meer werk maken. Er bestaat een commissie voor Preventief Bedrijfsbeleid, met goede ambtenaren. We moeten dat instrument veel beter gebruiken. Mevrouw Merckx heeft een interpellatie hierover aangekondigd. We leggen momenteel contacten met de mensen van die commissie. Dit moet inderdaad een meer operationeel beleidsinstrument zijn, zodat we op voorhand een aantal ondernemingen

Van Rompuy

kunnen detecteren en op dat vlak maatregelen kunnen treffen.

Wat het beleid betreft : we zijn stellig van plan een beleid te voeren dat gericht is op de toekomst. In een verklaring pleit Febelhout-Vlaanderen in dit verband zelf voor een strategie van herovering van verloren marktaandeelen, technologische procesvernieuwing en een betere beroepsopleiding. Dat is de weg die we moeten bewandelen. Van daar ook dat we in de expansiewetgeving de mogelijkheden zullen uitputten om de zogenaamde zachte investeringen te stimuleren die gericht zijn op kwaliteit, design, procesvernieuwing, produktvernieuwing, marketing, promoting, enzovoort. Daar ligt immers de kans op vernieuwing en aanpassing. Binnen de expansiewetgeving zijn we volop bezig met initiatieven in die zin, omdat dit volgens ons bepalend is voor de groei en de bestaanszekerheid van een sector.

Voor de industriële opleiding zullen we een juridische basis scheppen, zoals bepaald in het expansiedecreet van 1993. Opleiding en vorming is immers van het aller grootste belang. Om nieuwe produkten te kunnen aanbieden, moeten werknemers in traditionele sectoren vorming en bijscholing krijgen.

De premie voor herlokalisatie om ecologische redenen zullen we opnieuw invoeren : een aantal bedrijven kunnen in bepaalde landelijke kernen niet meer uitbreiden of zelfs gewoon maar aan het werk blijven.

We hebben de meubelsector voorgesteld om in een clusterverband een Meubelactiefonds op te richten. Dat veronderstelt ook dat er voor dat fonds middelen vanuit de privé-sector komen, maar de overheid is bereid om binnen zo'n clusterverband een aantal initiatieven te nemen om die vernieuwing te bewerkstelligen en de marketing, de kwaliteit en de promoting te verbeteren, zoals de heer Candries al benadrukte. Het clusterverband zoals dat ook voor de textiel bestaat, is daarvoor aangewezen : het hele ontwikkelingsproces van grondstof tot eindprodukt kan daarbij worden betrokken. Ik deel hier de bevoegdheid met de minister-president, maar die is het er met mij over eens.

We moeten de vernieuwing steunen; ook andere kanalen zoals het IWT moeten meer toegankelijk zijn voor de traditionele sectoren. We mogen niet denken dat de vernieuwing van de Vlaamse economie alleen van de high-tech-bedrijven zal komen : in Telenet Vlaanderen bijvoorbeeld zullen we 50 miljard frank investeren, maar we verwachten niet dat dit meer dan 1.000 of 1.500 arbeidsplaatsen zal opleveren. De meer traditionele sectoren leveren 17.000 arbeidsplaatsen. Het is bijgevolg belangrijk dat die sectoren nieuwe markten veroveren en nieuwe produkten ontwikkelen.

Ik ben het niet eens met de mensen van de SP, wanneer ze het hebben over de teloorgang van de textielsector. De textielsector heeft zich in de jaren '80 kunnen herstellen door binnen de sector nieuwe produkten te ontwikkelen en nieuwe markten te vinden. Ik geef wel toe dat er nu opnieuw problemen rijzen. Ook hier zullen we actief moeten zijn.

Ik heb wel enkele bedenkingen bij het woord sectorbeleid. Er zijn in een economisch bestel goede en minder goede ondernemingen. Wat de middelgrote scheepsbouw betreft, hebben we besloten deze niet langer te ondersteunen, omdat ze geen perspectieven meer bood. De privé-sector had immers niet genoeg geïnvesteerd. Maar in Nederland, 70 of 80 kilometer meer naar het noorden, is de scheepsbouw wel rendabel en breidt zelfs uit. Sectorbeleid is een groot woord. Het beleid moet vooral gericht zijn op ondernemingen en ondernemingen de kans geven om te groeien en zich aan te passen. Ook met het Fonds voor Industriële Vernieuwing Vlaanderen proberen we de ondernemingen te steunen die in de traditionele sectoren actief zijn. In het verleden ging de aandacht wellicht te veel uit naar high-tech bedrijven.

We zullen in de volgende maanden een beleid uitstippelen dat op de toekomst is gericht; we hebben geen andere mogelijkheid. We moeten nieuwe markten veroveren, nieuwe produkten zoals het kunstmeubel, waarover de heer Candries het had, stimuleren. Binnenkort zullen we een promotiecampagne voor het kwaliteitsmeubel voeren. Dat is de enige manier om een belangrijke sector in Vlaanderen te houden. De meubelsector is belangrijk voor Vlaanderen : 90 percent van de Belgische meubelbedrijven ligt in Vlaanderen.

60 percent van de privé-investeringen in België gaan naar Vlaanderen. Daarom is het belangrijk dat Vlaanderen ook een aantal fiscale instrumenten in eigen handen krijgt. Daarin ligt juist de hefboom voor nieuwe werkgelegenheid; ik verwacht geen heil van alleen maar subsidiëren.

De meubelsector lijdt ook aan een aantal algemene tekortkomingen. Het zijn niet zelden familiebedrijven. Er stelt zich bijgevolg een probleem met de opvolging; we moeten dus ook maatregelen treffen in verband met de successierechten. In onze beleidsbrief staan daaromtrent een aantal voorstellen.

Ik heb in naam van de Vlaamse regering deze antwoorden geformuleerd, om te tonen dat wij de bekommernis over de meubelsector delen.

De voorzitter : De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, geachte minister, collega's, ik had van de minister geen pasklare antwoorden verwacht, maar het verheugt me te zien dat u in die mate zorg voor deze sector aan de dag legt. Ik ben

Matthijs

ook blij dat u aandacht besteedt aan enkele suggesties die ik in mijn interpellatie heb aangebracht.

Ik apprecieer vooral dat u er de nadruk op legt dat de traditionele sectoren nog belangrijk zijn. We moeten alles doen om ze hier te houden, zoals ik ook met betrekking tot de scheepsbouw heb gezegd. Het is ook aangenaam te zien dat u de specifieke noden van de meubel- en houtverwerkende sector erkent, omdat ze uitermate arbeidsintensief zijn. De problemen in de tuinbouw waarvan de heer Gabriels sprak, zijn veroorzaakt door BTW-tarieven en de Europese subsidies. Men kan de beide sectoren niet vergelijken.

Ik bespreek hier geen lokaal probleem : ik ben me terdege bewust van de problemen van sommige bedrijven in Limburg. Het was dan ook mijn bedoeling het beleid voor de hele sector te bespreken.

Wat de opmerking van de heer Gabriels over het vertrouwen van de consument betreft, geloof ik dat we dat als een algemeen Europees probleem moeten beschouwen. Het steekt niet alleen in België de kop op, maar ook in Frankrijk en in mindere mate in Duitsland. De hele Europese Unie kampt met dat probleem.

Ook andere sectoren lijden onder de hoge loonkosten en de gunstige frank. Ik heb deze morgen een belangrijke bijeenkomst van de metaalsector bijgewoond : ook daar kent men dezelfde struikelblokken. Ik wilde alleen de specifieke problemen van de meubelsector – zoals de lage bezettingsgraad en de inkomenselasticiteit die ze onmiddellijk op het terrein ervaren – aanstippen.

Het feit dat u net als de heer De Roo de nadruk legt op een preventief beleid, verheugt me. Sommige bedrijven worden uitstekend geleid en zijn sterk vooruitziend. Het management van bepaalde bedrijven laat evenwel te wensen over. We moeten dit durven erkennen. Ik heb alle vertrouwen in uw voorstel voor een meubelclusterfonds waar de privé-sector samen met de overheid in wil stappen. Er moet vooral aan een preventief en vooruitziend beleid worden gewerkt om het maximale aantal familiale KMO's, waarop Vlaanderen steunt, te behouden en de eraan verbonden tewerkstelling in de toekomst veilig te stellen. Ik weet ook dat de Vlaamse regering slechts over beperkte middelen beschikt.

Over de andere hefbomen die zich op het federale en het Europese niveau situeren, hebben we voorlopig niets te zeggen. Als we deze denkrichting aanhouden, kunnen we de meubelsector, die momenteel in zuurstofnood verkeert, enigszins geruststellen en een straalje hoop voor de toekomst bieden.

De voorzitter : De heer Gabriels heeft het woord.

De heer Jaak Gabriels : Mijnheer de voorzitter, de maatregelen die de minister heeft voorgesteld binnen zijn bevoegdheidsdomeinen, wijzen zeker in de goede richting. Ik wil toch onderstrepen dat de groeiprognoses in de ons omringende landen hoger liggen dan in België. Ons groeicijfer van 2,5 procent is het absolute minimum om de werkgelegenheid op peil te houden en creëert geen extra banen.

Het feit dat er werkgelegenheid verloren gaat in belangrijke sectoren, vangen we op deze manier niet op. Dit is de realiteit. Daarom is het van het allergrootste belang opnieuw vertrouwen te scheppen. Dit vertrouwen is noodzakelijk om de consumptie te doen toenemen. De mensen sparen heel veel, zelfs nog meer dan vroeger, omdat het vertrouwen zoek is en ze systematisch worden geconfronteerd met lastenverhogingen. Daardoor onthouden ze zich van consumptie en stellen ze een aankoop veel langer uit. Op die manier ontwrichten ze de markt voor een stuk. Dit houdt wel degelijk verband met het verkeerde beleid dat zowel op het federale als op het Vlaamse niveau wordt gevoerd.

De Vlaamse regering heeft zich bovendien voorgenomen om de werkloosheid in samenspraak met de federale regering tot de helft terug te dringen. Ik stel vast dat de aangekondigde stappen ons zeker niet in die richting sturen. Het Nederlandse beleid, waarbij zelfs concrete cijfers worden geplakt op het creëren van het aantal banen als gevolg van een hogere economische groei, toont aan wat men wel moet doen en wat men hier niet doet.

Ik wil de minister ook attent maken op de factor ruimtelijke ordening, een bevoegdheid die wel rechtstreeks aan de Vlaamse regering toekomt. Net als vele andere burgemeesters stel ik vast dat men nog altijd de grootste moeilijkheden ondervindt om bepaalde gewestplannen te wijzigen ten behoeve van de werkgelegenheid. Bij wijziging van een gewestplan via een BPA, botsen we systematisch op een principiële dogmatische instelling vanwege bepaalde mensen. Dit komt de tewerkstelling zeker niet ten goede. Daarom is het noodzakelijk dat de violen binnen de Vlaamse regering op elkaar worden afgestemd, als men niet precies het tegenovergestelde effect wil bereiken.

De voorzitter : De heer Sleenckx heeft het woord.

De heer Jef Sleenckx : Mijnheer Gabriels, we mogen niet vergeten dat veel faillissementen het gevolg zijn van slecht management.

De heer Jaak Gabriels : Dat is altijd zo geweest. Het management zal nu niet slechter of beter zijn dan in het verleden. Het belangrijkste is dat de economische conjunctuur er alsmaar erger aan toe is, wat ongetwijfeld een veel grotere weerslag heeft op de stijging van het aantal faillissementen.

De heer Jef Sleecx : Ik wens er toch nogmaals op te wijzen dat het management verantwoordelijk is voor een groot aantal faillissementen.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Ik stel vast dat heel wat meubelondernemingen in Nederland en Duitsland de laatste tijd in moeilijkheden zijn gekomen. Het is dus meer dan een regionaal probleem, het is zelfs een Europees fenomeen. De depreciatie van bepaalde munten heeft een rechtstreekse weerslag op de zeer inkomensgevoelige meubelsector, die afhankelijk is van het consumentengedrag in Europa.

De Vlaamse overheid moet proberen een uitweg aan te reiken, zelfs wanneer een onderneming over kop is gegaan en het dossier in handen is gekomen van een curator. Al was het maar om de bedrijven te begeleiden bij een overname of herstructurering, wat bijna onherroepelijk een daling van het personeelsbestand teweegbrengt. Op die manier zou het ondernemingspatrimonium niet verloren gaan. We moeten voor hen deuren openen, hetzij met binnenlands hetzij met buitenlands kapitaal, uiteraard op voorwaarde dat de privé-sector zelf een inspanning wil leveren. We moeten het instrumentarium op Vlaams niveau bijstellen en offensiever reageren, wanneer zich concrete problemen voordoen. Dit kadert binnen het perspectief van een preventief bedrijfsbeleid, dat absoluut noodzakelijk is.

De voorzitter : Voor ik het woord geef aan de minister, ben ik zo vrij nog enkele bedenkingen te formuleren. Mijnheer de minister, de weg die u hebt aangegeven is ongetwijfeld de meest aangewezen weg, omdat we te maken hebben met een sector die kampt met een aantal kostenproblemen. We moeten beseffen dat deze kostenproblemen noch op het federale noch op het Vlaamse niveau kunnen worden gecompenseerd. De kloof met de concurrerende landen is te groot.

We worden in de meubelsector geconfronteerd met een specifiek probleem, dat zich ook in andere sectoren voordoet. We hebben uitstekend vakmanschap in huis, maar het dreigt te verstenen door een gebrek aan initiatieven inzake innovatie, produktontwikkeling, design en productieprocesontwikkeling. Daarvoor is het management van de betrokken bedrijven verantwoordelijk. Ik denk dat uw denkkader het meest adequate is om sectoren met die handicap nog een toekomst te bieden.

Ondanks de sterk gedevalueerde lire brengt Italië zeker niet de goedkoopste meubelen op de markt. Dit bewijst dat het succes van de Italiaanse meubelindustrie niet alleen afhankelijk is van kostprijnsfenomenen, maar ook van de manier waarop het productieproces, het design en de ontwikkeling van de meubelen worden georganiseerd. Dat missen wij. Het vakmanschap dat wij in huis hebben, dreigt verloren te gaan door een gebrek aan competitief

management. De steunmaatregelen die van de Vlaamse overheid zouden moeten uitgaan, moeten er mijns inziens op gericht zijn het management naar een hoger kwaliteitsniveau te tillen.

Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Ik kan alleen maar onderschrijven wat door de voorzitter en de heer De Roo is gezegd. Het betoog van de heer Gabriels was meer algemeen, maar ik zou het hierbij willen laten.

– *Het incident is gesloten.*

Interpellatie van de heer Frans Wymeersch tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over het niet aanvaarden van het herstructureringsplan van de Vlaamse Scheepsbouwmaatschappij (VSM) en de toekomst van de scheepsbouw en de scheepsherstelling in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Wymeersch tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over het niet aanvaarden van het herstructureringsplan van de VSM en de toekomst van de scheepsbouw en de scheepsherstelling in Vlaanderen.

De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch : Mijnheer de minister, het is jammer dat we pas vandaag kunnen interpellieren over de problemen die zijn gerezen in de scheepsbouw en -herstelling. De laatste ontwikkelingen in het VSM-dossier liggen al een tijdje op het ministerieel kabinet. Vorig jaar, toen we getuige waren van het tweede faillissement van de Boelwerf, had niemand gedacht dat we vandaag opnieuw zouden moeten interpellieren over de scheepsbouw en -herstelling. Zowel de overheid als de sector zelf verklaarden op dat moment dat er nog wel degelijk een toekomst was voor de kleine en middelgrote scheepsbouw. U weet dat ook de scheepsherstelling al een tijdje door moeilijkheden werd getroffen. U herinnert zich ongetwijfeld de discussie die we hebben gevoerd in verband met Antwerp Ship Repair. Ze vormde zelfs de aanzet tot de goedkeuring van een speciale wet binnen de sociale programmawet, waardoor het poolsysteem gewoon kon worden afgeschafte om een eventuele kandidaat-overnemer op de proppen te laten komen. Op 6 september jongstleden heeft de Vlaamse regering beslist het herstructureringsplan dat de VSM heeft ingediend, te weigeren. Daardoor komt de werkzekerheid van 570 mensen op de helling te staan. Waarschijnlijk net zoals vele anderen, wil ik graag weten wat de voorstellen van de VSM precies inhouden.

Wymeersch

De Vlaamse regering zou zich gebaseerd hebben op een verslag van de KPMG. De vraag moet worden gesteld of dit verslag volledig was en of het adequaat is opgesteld. We weten immers dat de Vlaamse regering de herstructurering eind juli jongstleden principieel had goedgekeurd onder voorbehoud van een bijkomende studie, die KPMG amper vier weken later al klaar had. Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat dit advies tamelijk snel werd verstrekt. De Vlaamse regering had als bijkomende voorwaarden gesteld dat er een nieuw management kwam, dat het bewijs werd geleverd van de nodige know-how op financieel, organisatorisch en produktievlak, dat de privé-sector een voldoende inbreng zou hebben en dat de vooropgestelde produktiviteitsstijging met cijfers werd gestaafd. Het resultaat van de studie is blijkbaar negatief uitgevallen. In verband met het studiebureau moeten we ons ook afvragen of dit de eerste opdracht was in het kader van de scheepsbouw en -herstelling, of het bovendien enige ervaring had met deze sector en of men zich enkel heeft gebaseerd op de papieren modellen en het gewone naakte cijfermateriaal dat ter beschikking was. Welke objectieve criteria heeft dit studiebureau gehanteerd? Ik heb even de persartikelen overlopen die zijn verschenen na de beslissing van de Vlaamse regering en, ter illustratie van de situatie, ik las in een artikel in Knack dat minister Van Rompuy het verdacht vindt dat de privé-aandeelhouder slechts 100 miljoen frank op tafel wil leggen, terwijl de scheepsbouw toch zo'n rooskleurige toekomst wordt voorspeld. Blijkbaar is dit de struikelsteen geweest en u kunt dit dadelijk bevestigen. Er staat ook in dat de uitbouw van een concurrerende middelgrote scheepswerf met een gezonde rendabiliteit op basis van het voorgestelde businessplan niet haalbaar is. De koele rekenaars van KPMG zien bij het beëindigen van hun cijferwerk geen toekomst meer voor de VSM. Vooral het gegeven van de zogenaamde koele rekenaars doet me vermoeden dat dit studiebureau geen weet heeft van de dagelijkse realiteit binnen de scheepsbouwsector.

Nu moeten we de teloorgang van de scheepsbouw zien in het perspectief van een uitspraak van de minister-president. Deze poneerde onlangs dat Vlaanderen een maritieme regio is of zou moeten worden. Als we de evolutie van de laatste jaren bekijken, moeten we vaststellen dat Vlaanderen alleen een maritieme geschiedenis heeft. Een maritieme visie ontbreekt volkomen, en toch is dat een eerste vereiste om een maritieme regio te zijn. De uitspraak van de minister-president impliceert dat de Vlaamse Gemeenschap voldoende middelen aan de maritieme sector moet geven.

Mijn vraag aan de minister van Economie is, of de Vlaamse regering nog altijd bereid is om op zoek te gaan naar privé-kapitaal om de nu wel zeer afgeslankte Vlaamse scheepsbouw te redden. Is er ter zake een visie?

Zoals twee jaar geleden, bij het faillissement van de Boelwerf, wil ik professor Peeters aanhalen. Deze Vlaamse autoriteit op het vlak van de scheepsbouw is met zijn werkgroep betrokken bij het uitstippelen van de Nederlandse visie inzake scheepsbouwbeleid. Blijkbaar weet men in Vlaamse overheidskringen niet wat Vlaanderen te bieden heeft voor het opstellen van dit soort programma's. Er is nochtans behoefte aan zo'n onderzoek. Wat in Nederland kan, zou in Vlaanderen ten minste gedeeltelijk moeten kunnen. Alhoewel professor Peeters op dit ogenblik geen rooskleurige toekomst ziet, heeft hij toch niet alle hoop laten varen. Hij dringt erop aan om vanuit de bestaande basis, hoe gering die ook is, de scheepsbouwsector in Vlaanderen uit te bouwen.

Ik wil benadrukken dat dit het beste kan in samenwerking met Nederland. We zijn goede burens, zoals ook andere dossiers bewijzen. We bevinden ons in dezelfde regio en dienen dezelfde belangen. Ook inzake scheepsbouw en maritiem beleid zijn we op elkaar aangewezen. Het is dus nodig dat de Vlaamse en de Nederlandse regering samen een visie ontwikkelen. Zolang er in Vlaanderen nog een basis voorhanden is, is het nog niet te laat. Zo kan de uitspraak van de minister-president alsnog waarheid worden.

Mijnheer de minister, de huidige situatie mag zeker niet vergeten worden. Ik denk dan in de eerste plaats aan de werknemers die in het kader van de laatste ontwikkelingen hun baan dreigen te verliezen. U hebt een billijke oplossing beloofd aan de werknemers van VSM. Hoever zijn de besprekingen gevorderd? Wat houdt dat in: een billijke oplossing? Is er een akkoord bereikt? Wat zijn de financiële tegemoetkomingen? Wat gaat deze vereffening kosten aan de Vlaamse belastingplichtige?

Op termijn zal dit een meerkost brengen voor de sociale zekerheid. Als mensen hun werk verliezen, impliceert dit minder inkomsten en meer uitgaven voor de sociale zekerheid. Wat is daar de prijs van? Zijn die cijfers gekend? Ik vraag me af of dit alles verantwoord is met het oog op het streven van deze Vlaamse regering, die zich tot doel heeft gesteld de werkloosheid op middellange termijn met vijftig percent te verminderen. Zal de in deze sector gevoerde politiek toelaten dit streefcijfer op termijn te bereiken. Hoeveel werkplaatsen zullen in deze sector overblijven en hoeveel in de scheepsherstellingsbranche?

De voorzitter: Mijnheer Wymeersch, kunt u uw betoog afronden?

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de voorzitter, dat zal ik doen, als u me dat toelaat. Mijnheer de minister, het komt er op aan dat men, nu de scheepsbouwsector wordt afgebouwd, neigt over te schakelen naar scheepsherstelling. Dit laatste kan een concurrentieslag en bijgevolg ook

Wymeersch

een prijzenslag, met eventueel faillissementen meebrengen.

Mijnheer de voorzitter, ik kan niet besluiten zonder de rol van Europa te benadrukken. Die is al in de vorige interpellatie ter sprake gekomen.

De voorzitter : Mijnheer Wymeersch, ik heb daarnet beleefd gevraagd of u wilde stoppen. U weet dat de interpellant maximum vijftien minuten tijd heeft.

De heer Taylor heeft het woord.

De heer John Taylor : Ik zou in de eerste plaats willen wijzen op de dramatische situatie die wordt geschapen door de teloorgang van de middelgrote scheepsbouwerven. Het is nog maar enkele maanden geleden dat we in de Vlaamse Raad een gevecht hebben geleverd voor Boelwerf-Vlaanderen. De heer Wymeersch zegt dat voor twee jaar nog alles mogelijk was voor de toekomst. Laten we eerlijk toegeven dat de scheepsbouw het in Vlaanderen de voorbije jaren moeilijk heeft gehad. Wat de vorige Vlaamse regering met Boelwerf-Vlaanderen heeft geprobeerd, was eigenlijk een laatste poging om onze grote Vlaamse scheepsbouw te redden, wat ondanks de goede bedoelingen helaas mislukt is. Tijdens dat debat heeft de Vlaamse regering echter in de Vlaamse Raad verklaard dat er wel nog toekomst was voor de middelgrote scheepsbouw. Ik betreur dat we enkele maanden later al worden geconfronteerd met de onmiskenbare sterfelijkheid ervan. Dit is in elk geval een bewijs van hoe snel in Vlaanderen economische gegevens kunnen evolueren, en hoe belangrijk een overheidsbeleid is dat anticipeert en tracht te voorkomen.

Afgaande op de eerste beleidsintenties van de minister van Economie heb ik de indruk dat hij zeker wil proberen er iets aan te doen.

We kampen echter met een spijtige economische evolutie die de laatste hoop op een scheepsbouweconomie in Vlaanderen de grond inboort.

De vier voorwaarden die de Vlaamse regering in haar beslissing van juni jongstleden stelde voor verdere steun aan de Vlaamse Scheepsbouwmaatschappij, geven aan waarom veel bedrijven in ons economisch bestel met problemen kampen. Ik denk hierbij in de eerste plaats aan het nieuwe managementteam. Zoals de heer Sleenckx daarnet zei, is het management inderdaad verantwoordelijk voor de problemen in sommige ondernemingen. Daarnaast was in dit dossier de eigen inbreng van de privé-sector onvoldoende en moest de produktiviteit met 22 procent stijgen om het bedrijf opnieuw concurrentieel te maken. Deze twee laatste voorwaarden, waaraan ook niet kon worden voldaan om het voortbestaan van de VSM te waarborgen, raken eigenlijk de essentie van het economische beleid in Vlaanderen. Toekomstgericht denkend, is het zeer be-

langrijk dat we voor alle ondernemingsinitiatieven in de richting van deze twee laatste voorwaarden manoeuvreren. Minister-president Van den Brande heeft gezegd dat hij voor het Waasland, dat hier zwaar wordt getroffen, hoopte op reconversie en daarvoor ook bereid was extra initiatieven te nemen. We hopen dat de Vlaamse regering zich bij reconversie- en nieuwe projecten voor het Waasland niet zal beperken tot woorden.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Ik ga ermee akkoord dat de privé-sector ook een bijdrage moet leveren. Vlaanderen is natuurlijk een natie aan zee. Dit betekent dat we naast een havensector ook een baggersector, een visserijsector, een binnenscheepvaart en zelfs een zeemacht hebben. U zei daarnet dat we naar de toekomst moeten kijken. We moeten er wel voor zorgen dat de havenpositie van Vlaanderen niet in het gedrang komt door het ontbreken van de noodzakelijke scheepsherstellingen. Dit is cruciaal voor de ontwikkeling van een operationele havenactiviteit in Vlaanderen. Los daarvan kunnen daaruit een aantal niches voortvloeien. Ik denk aan de ontwikkeling van de bagger- en visserijscheepsbouw. Zowel in de bagger- als in de visserijsector worden momenteel nog heel wat investeringen gedaan die niet naar lage-loonlanden maar naar de ons omringende landen gaan. In welke mate blijft u aandacht schenken aan de uitbouw van een operationele havenregio met de blijvende aanwezigheid van de scheepsherstelling en een aantal specifieke niches zoals de visserij- en de baggersector ?

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Het is uiteraard jammer dat de interpellatie zo laat komt, maar dit heeft te maken met de vakantieperiode. De middelgrote scheepsbouw was het eerste dossier dat ik als Vlaams minister van Economie moest behandelen in juli jongstleden. Tijdens het debat dat ter zake werd gevoerd, heb ik de indruk gekregen dat de privé-sector van bij het begin niet bereid was mee naar een oplossing te zoeken. Deze vaststelling loopt als een rode draad door de afwikkeling van dit dossier. Ik denk niet dat het vandaag de bedoeling is de hele geschiedenis te vertellen, maar de middelgrote scheepswerven in Vlaanderen zaten met een enorm tekort opgescheept. De VSM had in de maanden juni-juli een kastekort van bijna 700 miljoen frank. Bij het lopende order – het zogenaamde Aramco-order – had men 200 miljoen frank winst voorspeld, maar uiteindelijk was er een verlies ten belope van dat bedrag. In juli zat de maatschappij in een acute kassituatie en rees de vraag of de overheid bereid was de verliezen te dekken en of de mogelijkheid bestond om de oude VSM op te doeken en een nieuwe VSM op te richten die een perspectief zou hebben. In juli is aan de Vlaamse regering inderdaad een herstructureringsplan voorgelegd. Persoonlijk dacht ik uit de eerste discussies te mogen afleiden dat er nog een oplossing uit de bus zou

Van Rompuy

komen, waaraan dan natuurlijk enkele duidelijke voorwaarden waren verbonden. We waren van plan om de kastekorten te dekken door Gimvindus de gronden van de oude Cockerill Yard te laten kopen. Over deze gronden ontstond een juridische discussie, omdat ze in het bezit waren van Werfinvest, Gimvindus en Begemann. De GOM zou de gronden onteigenen, waarna Gimvindus ze zou opkopen om de kastekorten te dekken en nieuw kapitaal in de onderneming te pompen. Er was ook in een waarborg van 770 miljoen frank voorzien voor investeringen en er kon een investeringssubsidie van 120 miljoen frank worden verleend. Bij zo'n plan moet men er echter zeker van zijn dat het om een eenmalige operatie gaat en dat de werf rendabel blijft. Een herstructureringsoperatie mag veel kosten, maar de onderneming moet wel rendabel zijn. De kostprijs van de beslissing is voor mij minder relevant dan de zekerheid dat de werf kan overleven. Die fout is in het verleden meermaals gemaakt, omdat er te weinig middelen ter beschikking werden gesteld en het geen perspectieven bood. Daarom heeft de Vlaamse regering zich bereid verklaard de zware inspanning van 1,5 miljard frank te leveren, op voorwaarde dat er een nieuw managementteam kwam. Het was duidelijk dat het al jaren niet meer was vernieuwd en dat een aantal mensen niet meer over de nodige dynamiek beschikten. Verder moest worden aangetoond dat er voldoende know-how aanwezig was, niet alleen op het vlak van de productie, maar ook op het niveau van de organisatie.

De derde voorwaarde bestond erin dat de privé-sector een voldoende reële inbreng moest hebben in het nieuwe kapitaal. Ten vierde, er moest een businessplan worden opgesteld dat tot een produktiviteitsstijging kon leiden. Daarna hebben we een opdracht gegeven aan KPMG, dat als gespecialiseerd bedrijf een zekere reputatie geniet in Europese kringen en in de scheepsbouw zeker geen onbekende is, aangezien het als bedrijfsrevisor is opgetreden voor verscheidene werven en rederijen. Door KPMG erbij te betrekken, hebben we echte professionals geconsulteerd, vermits het kan bogen op een internationaal netwerk. We hebben ook onmiddellijk de heer Luc Bossijns, die een heel positieve rol heeft gespeeld in het Boeldossier, aangesteld als nieuwe manager. Hij heeft bij zijn vorige werkgever ontslag genomen om te proberen dit herstructureringsdossier tot een goed einde te brengen. De heer Bossijns en de financieel-administratief directeur en verantwoordelijke vormden dus een nieuw managementteam. Daar zat hem het probleem dus niet. Inzake know-how zijn duidelijke tekortkomingen vastgesteld op het vlak van de planning, de modulebouw, de pijperij en de speciale staalsoorten. Volgens KPMG konden deze zware problemen misschien worden opgelost door nieuwe medewerkers aan te trekken en vooral te investeren in de werf. De inbreng van privé-kapitaal en de vooropgestelde produktiviteitsstijging bleven onopgeloste problemen. De heer Daems, mijn huidige kabinetschef, was adviseur van

de VSM en had in zijn businessplan berekend dat een kostenreductie of produktiviteitsstijging van 22 percent was vereist om de werf rendabel te laten voortbestaan, nadat alle verliezen waren gedekt en de nieuwe structuren waren geïnstalleerd. We hebben KPMG gevraagd deze twee specifieke problemen te onderzoeken. Inzake de inbreng van privé-kapitaal is een probleem ontstaan bij de vooropgestelde operatie om Gimvindus de gronden van de oude Cockerill Yard te laten kopen, met dit geld de kastekorten te dekken en 100 miljoen frank nieuw startkapitaal in te brengen in de nieuwe VSM. Bij het waarden van de onroerende activa van de VSM is gebleken dat de toepassing van het bodemsaneringsdecreet op milieugebied voor heel wat problemen zorgde. De uiteindelijke realisatiewaarde van de gronden lag veel lager dan we oorspronkelijk hadden vooropgezet. Er zouden dus gewoon onvoldoende middelen zijn om de kastekorten te dekken, laat staan om de nieuwe VSM op te starten. Uit de berekeningen van KPMG bleek dat bij een balanstotaal van ongeveer 1 miljard frank, er 30 percent eigen kapitaal moet zijn, dat wil zeggen 300 miljoen frank. Zelfs in de hypothese dat de privé-sector 100 miljoen frank zou inbrengen, moest de overheid dus 200 miljoen frank bijleggen. Dit staat de Europese Unie niet toe. Men kan geen werf opstarten, wanneer de overheid de meerderheid van het kapitaal in handen heeft. Als de privé-sector niet bereid was het kapitaal aan te vullen – wij als overheid 100 miljoen frank en zij 200 miljoen frank – kon men gewoon niet van start gaan. De privé-sector heeft dit geweigerd. De overheid was ook niet in staat de kastekorten te dekken, omdat de verkoop van de gronden onvoldoende had opgebracht, aangezien de waardeschatting duidelijk beneden het vooropgestelde peil bleef.

Voor produktiviteitsstijging of kostprijsreductie schoof de KPMG 22 percent naar voren, maar men zou hoogstens 9 tot 13 percent bereiken. Om het GEFO-order, dat mogelijkheden bood om de volgende jaren te kunnen overleven, te kunnen afwerken moet men op een rendabele manier kunnen functioneren. Zelfs indien de VSM dit order zou binnenhalen, dan nog zou ze bij een kostprijsreductie van 9 tot 13 percent in de plaats van 22 percent, binnen afzienbare tijd opnieuw in financiële moeilijkheden raken. In de zomermaanden hadden we deze voorwaarden gesteld. Ik ben speciaal uit vakantie teruggekomen omdat de VSM midden augustus duidelijk met liquiditeitsproblemen kampte. We hebben dan een oplossing sui generis gevonden om een paar weken te kunnen voortwerken, wat zeker geen gemakkelijke operatie was. Begin september heeft de Vlaamse regering besloten dat aan de voorwaarden van het herstructureringsplan niet was voldaan en dat de operatie bijgevolg niet kon worden doorgevoerd.

Dat was een zeer moeilijke beslissing. Als er na herstructurering nog steeds geen perspectief is op rendabiliteit, moeten we dergelijke beslissingen durven nemen. Ik hoop niet dat de heer Wymeersch pleit voor de onder-

Van Rompuy

steuning van bedrijven die niet rendabel zijn. Ik denk evenwel niet dat dit de economische opvattingen van het Vlaams Blok zijn.

Ik vraag om begrip voor de overheid die deze moeilijke beslissing heeft moeten nemen. Ondertussen is de VSM trouwens ook in vereffening gegaan. Aan de Vlaamse regering zullen we voorstellen in een sociale enveloppe te voorzien. De onderhandelingen hierover met de vakbonden worden op dit moment gevoerd. We hopen op zeer korte termijn een oplossing te kunnen voorleggen in aanspraak met de vakbonden.

Zoals de heren Coens en Taylor al opmerkten, het is gevaarlijk om een sector te willen helpen. Een sector omvat immers goede én slechte bedrijven. In Vlaanderen zullen er nog scheepsbouwactiviteiten plaatsvinden, maar de bedrijven zullen op eigen kracht moeten werken. Het is niet aan de overheid om nieuwe werven op te starten. Op basis van onze geografische ligging, de haveninfrastructuur, het wegen-, rivier- en kanalenet, heeft Vlaanderen nog zeker een toekomst als maritieme regio. Dit moeten we maximaal ondersteunen. De markt voor de herstelling van binnenschepen was zeer onevenwichtig door een overaanbod aan scheepsherstellingscapaciteit. We zullen nu tot een evenwicht tussen vraag en aanbod komen.

Het betreft hier een pijnlijk dossier, en de Vlaamse regering kon niet anders doen dan deze beslissingen te nemen.

De voorzitter : De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch : Mijnheer de minister, de woordenstrijd die we met u op de tribune hadden over de Boelwerf – toen vervulde u nog een andere functie binnen de Vlaamse Raad – toonde aan dat we de scheepsbouw en alles wat daarmee verband houdt als strategische sector beschouwen. We moeten erover waken dat deze sector in zijn geheel niet verloren gaat. We moeten de nodige verantwoordelijkheden opnemen. Het is niet de primaire taak van de overheid om als economische motor op te treden, maar de overheid kan wel het voortouw nemen om groepen samen te brengen en zo zaken in beweging te zetten.

Naar aanleiding van de vereffening van VSM en het faillissement van NV Boelwerf moeten toch genoeg middelen vrijgekomen zijn om in die streek een rendabele, zij het beperkte scheepsbouw of scheepsherstelling op poten te zetten.

Wat zit er momenteel in de portefeuille van Gimvindus? Hoeveel steun kan men aan de scheepsbouwsector verstreken? Naar mijn mening was er in 1994 nog zeven tot acht miljard frank in kas. In 1994 en 1995 is met die fondsen niet veel gebeurd door de economische ontwikkelingen in de sector. Wat zal er met deze portefeuille gebeuren wanneer de sector inkrimpt?

Het is positief dat u bevestigt dat minister-president Van den Brande heeft gezegd dat Vlaanderen een maritieme sector is of zou moeten worden. Dat neemt niet weg dat er op dit moment nog steeds een gebrek aan visie is. Is de minister bereid om samen met zijn diensten en eventueel een extern studiebureau een maritieme beleidsbrief op te stellen die kan dienen als richtlijn voor een toekomstig maritiem beleid?

De minister kan nog geen uitsluitsel geven over de inhoud van de sociale enveloppe. We weten nog niet wat de uiteindelijke kostprijs zal zijn van de vereffening van VSM en de daarbij horende ontslagen, zowel op Vlaams als op federaal niveau. We komen daarop terug zodra de cijfers bekend zijn gemaakt en na enig cijferwerk dat we zelf zullen uitvoeren.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Er zit heel wat minder in de sociale enveloppe dan zeven of acht miljard frank. Ik vind dat we eerst de eindafrekening van de enveloppe moeten zien in een vereffeningsscenario. Zodra deze cijfers bekend zijn, zal ik aan de commissie meedelen hoeveel er nog in de portefeuille zit en welke bestemming we aan die fondsen kunnen geven. Het is te vroeg om daar nu al iets over te zeggen. Zodra de regering op dat vlak een beslissing neemt, zullen we daar in deze commissie dieper op ingaan.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Wymeersch werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

De Raad moet zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

– *Het incident is gesloten.*

Interpellatie van de heer Frans Wymeersch tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media over diens plannen om de werkgelegenheid te stimuleren

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Wymeersch tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media over diens plannen om de werkgelegenheid te stimuleren.

De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze interpellatie zou kunnen

Naam

leiden tot een tewerkstellingsdebat dat we de jongste jaren al meermaals in plenaire vergadering hebben gevoerd, maar blijkbaar zonder wezenlijk resultaat op het terrein. Dat het tewerkstellingsdebat even actueel blijft, bewijzen de recente cijfers in verband met faillissementen. Hoewel het jaar 1994 het recordjaar was op het vlak van faillissementen in Vlaanderen, is er op dit ogenblik ten opzichte van 1994 tijdens de eerste drie kwartalen opnieuw een stijging van 10 procent te noteren.

Tijdens het debat over de regeringsverklaring heb ik gezegd dat de Vlaamse regering geen hefboven heeft om een eigen tewerkstellingsbeleid te voeren, noch fiscaal, noch parafiscaal. Mijnheer de minister, u hebt er daarnet in uw antwoord op de interpellatie over de meubelsector ook op gewezen. We kunnen er rustig van uitgaan – en het kan misschien sloganesk lijken – dat Vlaanderen rendeert en Wallonië verteert. Op termijn bestaat het risico dat we in een situatie belanden waarbij Wallonië zal florenen en Vlaanderen zal creveren.

Vlaanderen voelt zich altijd geroepen om bepaalde reglementeringen, Europese richtlijnen en dergelijke strikt toe te passen. Andere regio's zien het dikwijls anders en hebben een andere mentaliteit. Vanmorgen was er een uitzending op de radio waaruit bleek dat andere regio's – zoals bijvoorbeeld de regio Noord-Frankrijk – heel wat meer moeite doen en over meer middelen beschikken om Vlaamse bedrijven over de grens te lokken met verleidelijke voorstellen. Dat behoort eigenlijk tot het debat over de delokalisatie, en dat willen we hier niet voeren.

We kunnen niet tot het uiterste gaan om het tewerkstellingsdebat in Vlaanderen aan te zwengelen. Mijnheer de minister, een tweetal weken geleden opperde u dat de Vlaamse regering eventueel bereid zou zijn om de federale regering Vlaams geld toe te stoppen teneinde de tewerkstelling te bevorderen. Het Vlaams Economisch Verbond heeft een studie verricht waaruit blijkt dat het, na de recente ontwikkelingen en de begrotingsvoorstellen van de Vlaamse regering, Wallonië is dat krijgt en Vlaanderen dat betaalt. Men wil niet besparen. Door een alternatieve financiering die wordt voorgesteld in het kader van de hervorming van de sociale zekerheid zal het vooral Vlaanderen zijn dat betaalt, omdat wij instaan voor 75 procent van de industrie. De industrie is nog altijd de basis voor de verrijking en de rijkdom van de gemeenschap – al geef ik toe dat de samenleving verandert en de dienstensector alsmaar belangrijker wordt.

Er komt een belastingsverhoging die zal wegen op de schouders van de actieve, werkzame en economisch sterkere regio. Deze regio is zonder twijfel nog altijd Vlaanderen. Wallonië heeft dat zeer goed begrepen en zal daarom elke vorm van besparing proberen tegen te gaan.

Ik heb in het debat over de regeringsverklaring ook de aandacht gevestigd op de BTW. U hebt geen enkele bevoegdheid om de aanslagvoeten aan te passen, en dat bleek ook uit de debatten die we een drietal weken geleden hebben gevoerd in verband met de sierteelt. De sierteelt lijdt immers ook onder een onrechtvaardige aanslagvoet in vergelijking met de ons omringende landen. We hebben u daarop gewezen, en u hebt geen been om op te staan. Vlaanderen betaalt teveel, en de Vlaamse regering moet daar met lapmiddelen iets aan proberen te doen.

Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat we het risico lopen dat Vlaanderen twee keer zal moeten betalen. We betalen te veel in het kader van de federale loyaliteit – wij noemen dat het potverteren aan de andere kant van de taalgrens. Als wij dan in Vlaanderen iets willen rechtekken, zou dit enkel kunnen gebeuren in de vorm van een loonsubsidie die ook weer door Vlaanderen moet worden opgehoest, met andere woorden : Vlaanderen betaalt opnieuw.

Wij kunnen alvast met een en ander niet akkoord gaan. U kent ons standpunt ter zake : Vlaanderen moet zo snel mogelijk het heft in eigen handen nemen. Mijnheer de minister, u deelt deze mening. Ik stel u dan ook de volgende vraag : hoe denkt u, vanuit de Vlaamse regering, aan de nodige hefboven te komen om dat te doen ?

Welke gedachtengang volgde u toen u in een vlaag van luciditeit opperde dat we premier Dehaene financiële middelen konden toestoppen om de werkgelegenheid te bevorderen ? Was dit een persoonlijk initiatief of ging er overleg binnen de Vlaamse regering aan vooraf ? Zijn er voorwaarden aan verbonden, in die zin dat de Vlaamse middelen zouden kunnen worden gebruikt in het hele koninkrijk der Belgen, of zou dat geld enkel ten gunste van de Vlaamse werkgelegenheid worden aangewend ? Is de minister er inderdaad van overtuigd dat het opgaat dat Vlaanderen blijft betalen voor de werkgelegenheid op federaal vlak, als dit met zich meebrengt dat de eigen werkgelegenheid verder achteruit boert ?

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Mijnheer de voorzitter, de interpellatie van de heer Wymeersch verrast me enigszins, omdat de teneur van zijn betoog luidt als zouden wij de federale regering geld toestoppen waar Vlaanderen niets aan heeft. Het tegendeel is echter waar.

Als Vlamingen hebben we baat bij een goed ondernemingsklimaat en bij het stimuleren van privé-investeringen. 60 procent van de investeringen in België gebeuren in Vlaanderen, 20 procent in Wallonië en 20 procent in Brussel. Voor ons is het stimuleren van privé-investeringen dan ook van het allergrootste belang, vooral omdat de subsidiëringen de jongste jaren sterk zijn verminderd. Dat heeft te maken met de Europese regelgeving. De vroegere expansiesteun van 15 miljard frank is dit jaar te-

Van Rompuy

ruggebracht tot 7 miljard frank. In Wallonië – een doelstelling 1-gebied – mag men steun verlenen tot 30 percent, net zoals in Noord-Frankrijk.

Wij hebben als het ware een handicap. We moeten ons houden aan de Europese limieten op het vlak van de financiële steun. Limburg en Turnhout waren de enige twee doelstelling 2-gebieden. Er werd wel een bufferzone gevormd in Zuidwest-Vlaanderen, op de rand van Henegouwen en Noord-Frankrijk, waar we meer steunmiddelen mogen toekennen. Het is dus belangrijk dat we die investeringen kunnen bevorderen, niet alleen op het vlak van de subsidie maar ook wat de vennootschapsfiscaliteit betreft.

In het kader van het Vlaamse regeerakkoord is geponeerd dat de Vlaamse regering een dialoog zal aangaan met de federale regering over alle kwalitatieve en kwantitatieve aspecten van het concurrentievermogen, over de vermindering van sociale lasten op arbeid en over de fiscaliteit.

Wat is mijn persoonlijke inbreng daarbij geweest? Aangezien de federale overheid op dit ogenblik over een kleine financiële marge beschikt, stelde ik voor dat de federale kamer een aantal fiscale stimuli – identiek voor Vlaanderen en Wallonië – zou uitwerken. Bijvoorbeeld: de mogelijkheid van een reconversievennootschap opnieuw invoeren, een bijkomende fiscale aftrek voor de aanwerving van personeel opnieuw mogelijk maken of belastingvrije reserves aanleggen voor de sociaal actieven.

Gemeenschappen en gewesten zouden in het kader van een samenwerkingsakkoord als derde betaler optreden. De regio die geniet van de voordelen zou ook de factuur betalen. Dan gaat het niet om een transfer van het ene landsgedeelte naar het andere. We kunnen zonder een nieuwe staatshervorming onze investeringen en dus de werkgelegenheid stimuleren.

In het Vlaamse werkgelegenheidsakkoord, dat door de Vlaamse regering en de sociale partners is ondertekend, staat dat de mogelijkheid en de wenselijkheid van een regionale financiering via federale maatregelen, zou worden onderzocht. Dit staat nu ter discussie bij het sociaal overleg in het kader van het Vesoc.

We hebben hieromtrent nog geen contact gehad met de federale overheid omdat de Vlaamse regering eerst haar standpunt moet bepalen.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

Met redenen omklede moties

Door de heren Wymeersch en Candries werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

De Raad moet zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

– *Het incident is gesloten.*

Interpellatie van de heer Jaak Gabriels tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de mogelijke privatisering van de Limburgse Participatiemaatschappij (LPM)

De voorzitter: Aan de orde is de interpellatie van de heer Gabriels tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media over de mogelijke privatisering van de Limburgse Participatiemaatschappij.

De heer Gabriels heeft het woord.

De heer Jaak Gabriels: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de berichten in de pers over een mogelijke privatisering van de Limburgse Participatiemaatschappij hebben nogal wat stof doen opwaaien. Vooral dan het bericht – dat door de minister werd tegengesproken – over een eventuele verkoop van de LPM zonder dat de opbrengst daarvan noodzakelijkerwijze in Limburg zou worden aangewend.

Het is belangrijk even terug te gaan naar de oorsprong van de LPM. De belangrijkste doelstelling – in 1987 – was: in tien jaar tijd de werkloosheid in Limburg even snel te doen dalen als in de rest van Vlaanderen en de tewerkstelling op hetzelfde niveau te brengen. Ook de scholingsgraad zou worden opgedreven. We weten intussen allemaal dat die doelstellingen nog lang niet zijn bereikt.

Op 20 februari 1991 heeft de Vlaamse regering het toekomstcontract herbevestigd. Drie instrumenten stonden ter beschikking: de BLM, de SIM en de LIM, de voorloper van de Limburgse Participatiemaatschappij.

Het oorspronkelijke doel van de LIM was een economisch verantwoorde werkgelegenheidscreatie op korte en middellange termijn tot stand brengen. Om dit te bereiken moest de LIM nieuwe bedrijfsactiviteiten ontwikkelen en de vestiging van bedrijven in Limburg stimuleren. De opdracht van de LIM sloot van bij het begin nauw aan bij de doelstellingen van het toekomstcontract, namelijk meer tewerkstelling in deze provincie, na het wegvallen van de mijnnijverheid.

Het toekomstcontract werd getekend in een sfeer van euforie. Toen de bevindingen van de KS-onderzoekscmissie aantoonde dat de reconversiestructuren – zacht uitgedrukt – allesbehalve perfect werkten, verdween de euforie. Ik lees de harde cijfers: in april 1987 was er in Limburg een werkloosheidssurplus van 15.429 eenheden

Gabriels

ten opzichte van de rest van Vlaanderen, in december 1994 bedroeg dat nog steeds 13.231; amper een vermindering van 2.000 werklozen op 8 jaar tijd. Aan dat tempo hebben we nog 53 jaar nodig om op hetzelfde niveau van Vlaanderen te komen.

Bij de debatten in de onderzoekscommissie en vooral bij de bespreking van de conclusies is reeds een duidelijke breuk vastgesteld tussen de meerderheidspartijen en de VLD. We hebben ook moeten vaststellen dat men niet bereid was een aantal opties uit het verleden definitief te verlaten. Ik denk aan het feit dat KS en LIM een parallelle opdracht kregen. Men heeft daaruit niet de juiste conclusies getrokken.

Het is belangrijk erop te wijzen dat we in Limburg geen specifieke structuren, geen afkortingsmaatschappijen nodig hebben. Vaak dienen die om, verdeeld onder de meerderheidspartijen, een aantal mensen in bepaalde functies te benoemen.

De inefficiëntie van dat soort maatschappijen is ook bewezen door de onderzoekscommissie. We hoeven hier geen Mc-Kinsey-onderzoek, hoezeer dat op andere vlakken nuttig zou en zal zijn.

De LIM zou het best worden ondergebracht in de GIMV-groep, om daarna de GIMV te privatiseren. De opbrengst van die participaties zou moeten worden aangewend voor onder meer de financiering van de verlaging van de patronale bijdragen om zo de tewerkstelling in Limburg te bevorderen. Zo zou men komen tot de creatie van een ondernemingsvriendelijk klimaat, wat ongetwijfeld één van de doelstellingen van het toekomstcontract is geweest.

U hebt als Vlaams minister van Economie bij het totstandkomen van deze regering en onmiddellijk nadien een partiële, doelgerichte aanpak voorgesteld. Dit zal noodzakelijk zijn om de werkloosheid in Limburg te halveren.

De minister-president heeft tijdens het openbaar debat en in de regeringsverklaring duidelijk gemaakt dat hij wou afrekenen met de complexe toestand uit het verleden. Hij heeft toen letterlijk aangehaald : die complexe toestand uit het verleden wil ik stopzetten en in plaats daarvan stel ik een eenvoudiger en doorzichtiger structuur voor die veel beter controleerbaar is.

Mijnheer de minister, u kunt me er niet van overtuigen dat hetgeen in de plaats is gekomen zo doorzichtig is, noch dat het een instrument kan zijn voor een beter economisch beleid in deze provincie.

U weet dat de LIM door de LPM werd vervangen. De LPM werd voor honderd percent een dochter van de LRM, de Limburgse Reconversie Maatschappij. De NV KS, die een nieuwe naam kreeg, namelijk NV Mijnen,

droeg haar participaties over aan deze nieuwe maatschappij. Ik denk ook dat daar de politiek niet vreemd aan was, want in de LPM zat iemand van de CVP als verantwoordelijke. In de LRM moest dan, bij wijze van evenwicht, iemand van SP-titulatuur worden aangeduid. Mijnheer de minister, dit soort van situaties is niet bevorderlijk voor de nieuwe weg die de minister-president met het toekomstcontract voor Limburg wilde inslaan. Het belangrijkste is dat de overheid zich niet rechtstreeks met die onderdelen zou gaan bemoeien, en dat ook niet via politieke weg in deze instellingen mensen zouden worden benoemd, maar wel dat ze een kader zou creëren waarbinnen dynamische bedrijven uiteindelijk voor de duurzame tewerkstelling kunnen en moeten zorgen.

Wij menen dat door het volledig privatiseren van de LPM en het gebruiken van deze middelen voor bijkomende fiscale en sociale stimuli in deze provincie, wellicht betere instrumenten worden geschapen om tot betere resultaten te komen. Een gedeeltelijke privatisering zal ook hier niets oplossen.

Aan de minister zou ik dan ook willen vragen welke van de twee scenario's de voorkeur zal genieten. Ten eerste, alles blijft bij het oude, maar ik vermoed dat dit scenario het niet zal halen. Ten tweede, een gedeelte ervan wordt geprivatiseerd, maar aangebracht op de algemene middelenvoorziening van de Vlaamse begroting, ten behoeve van Limburg.

Ik wilde aan de minister ook een aantal heel concrete vragen stellen.

Wordt er inderdaad gedacht aan een privatisering van de LPM ? Gaat het om een volledige of gedeeltelijke privatisering ? Blijven de huidige structuren gewoon verder bestaan indien de privatisering niet doorgaat ? Zullen de Limburgse reconversiegelden, zoals beloofd, in de toekomst definitief naar Limburg gaan ? Onderschrijft de minister ons standpunt dat de opbrengst van de privatisering van de LPM moet worden gebruikt om fiscale en sociale stimulansen te geven aan bedrijven en op die manier structureel de tewerkstelling aan te zwengelen ? Kan de minister bovendien duidelijkheid verschaffen over mogelijke initiatieven met betrekking tot de Limburgse reconversie ?

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik wil graag een korte repliek geven op de heer Gabriels. Mijn antwoord bevat twee elementen. Ten eerste, in verband met een mogelijke privatisering van LPM, zou het wenselijk zijn dat men op het niveau van de Vlaamse regering onderzoekt of dit voor Limburg een gunstige operatie zou kunnen zijn. Ik spreek me dus niet bij voorbaat uit voor of tegen een mogelijke privatisering.

Schuermans

Ten tweede, voor wat de meer structurele elementen betreft die hier ook aan de orde zijn gekomen, betreurt ik toch de toon die hier opnieuw overheerst. Ik had begrepen dat de eerste bijeenkomst van het zogenaamde IMO, het Interministerieel Overleg, verliep in een positieve sfeer, over de partijgrenzen heen, en dit in de geest van een ander akkoord, het zogenaamde Witte-Donderdag akkoord.

De toon die ik vandaag hoor van de heer Gabriëls sluit aan bij een opbod-stijl van meerderheid tegen oppositie. Het verrast me in die mate dat collega's van de heer Gabriëls in Limburg wel degelijk participeren in die nieuwe structuren. Maar ook in de reconversiestructuren, de LPM en de LRM, zijn er mensen met een politieke pet. Wat de LPM betreft, zou het goed zijn dat we daar naar een zakelijke aanpak evolueren. Dat kan in een geprivatiseerde vorm zijn, omdat het inderdaad zeer dicht aansluit bij de economische wereld.

Wat het aanwenden van de middelen betreft, gaat het niet op dat deze zouden opgaan in de algemeenheid van de middelen. Er zijn verbintenissen die vastleggen dat de middelen die besteed zijn voor de Limburgse reconversie ook daadwerkelijk daarvoor zouden worden gebruikt, en dat via de bestaande structuren.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik geloof niet dat we hier een discussie moeten voeren over het geheel van het Limburgse reconversiegebeuren. Uw vraag betreft vooral de Limburgse participatiemaatschappij. Op 22 november zal de LPM de oude LIM opslorpen, alsook de participaties van de ex-KS. Dat zijn gevolgen van de besprekingen in de onderzoekscmissie die hier in 1993 heeft plaatsgevonden en waaruit een nieuwe organisatie van het economisch overheidsinitiatief is voortgevloeid. De banden tussen de LIM en de GIMV werden doorgesneden. De LPM zou dan de alleenrechten krijgen in Limburg.

De Vlaamse regering is principieel voorstander van de privatisering van de LPM. Maar naar aanleiding van de begroting zijn in Het Belang van Limburg artikelen verschenen waarin staat dat de Vlaamse regering volop bezig is met de privatisering van de LPM. Ik wil dat formeel ontkennen. Ik merk op dat het de raad van bestuur van de LRM is, die de procedure moet opstarten. Het is evident dat ook de Vlaamse regering als aandeelhouder hierin een stem heeft. Er is nog altijd geen beheerscontract tussen de LRM en de Vlaamse regering. De onderhandelingen daarover zijn volop aan de gang en zullen vermoedelijk in de komende weken worden beëindigd. Het privatiseringsscenario zou worden vastgelegd in die beheersovereenkomst. Er zijn voorbeelden van privatiseringen op het federale vlak en het kan zijn dat wij een aantal van die

procedures naar voren schuiven, maar ik wil hier toch niet vooruitlopen op de feiten.

Ik zou willen onderschrijven wat de heer Schuermans zegt. Indien we tot privatisering zouden overgaan, is in de Vlaamse regering duidelijk afgesproken dat de opbrengsten zouden worden aangewend voor de financiering van de reconversie-initiatieven in de provincie Limburg. Het betreft dus geld dat uit Limburg komt en naar Limburg moet terugvloeien. De operatie die u voorstelt om te privatiseren en daarmee de sociale lasten te verlagen is niet uitvoerbaar. Ten eerste, sociale lasten zijn een federale bevoegdheid. Ten tweede, ik zie niet in hoe u dat technisch zou willen doen. De opbrengst van die operatie zou trouwens totaal ontoereikend zijn om de sociale lasten te betalen.

Ik ben ervan overtuigd dat er in Limburg een instrument moet zijn, eventueel met een meerderheid aan privé-kapitaal. Maar ook beginnende ondernemingen hebben belang bij een instrument dat hen de mogelijkheid biedt om participaties te laten opnemen.

Samenvattend kan ik antwoorden dat er inderdaad aan een privatiseringsscenario wordt gedacht waarvan de opbrengst in Limburg zal blijven. Over de modaliteiten en de procedures van een privatisering kan ik u op dit ogenblik echter nog niets meedelen.

In verband met het algemeen Limburgs reconversiegebeuren hebben we gisteren het eerste interministerieel overleg gehad met de Vlaamse regering en met de bestendige deputatie van Limburg, die daar in zijn globaliteit in zetelt. De grote woordvoerder van die bestendige deputatie was een VLD-er, de heer Piet Schiepers, die heel actief in dat IMO participeert. Ik heb zeker niet de indruk dat de VLD daar afwezig is. De VLD staat op de nauwgezette uitvoering van de Witte-Donderdagakkoorden en de krachtlijnen die daarin werden afgesproken. De middelen die daarvoor zullen worden vrijgemaakt in verband met de uitrusting van de industrieterreinen, in verband met de financiering van de investeringen op het vlak van toeristische en economische infrastructuur, het acquisitiebeleid voor buitenlandse investeerders en het investeringsprogramma, komen in het IMO aan bod. In de beheersovereenkomst met LRM worden ook de nodige bepalingen opgenomen om deze economische krachtlijnen uit te voeren.

Er is ook nog een sociale enveloppe van de vroegere SIM die ongeveer één miljard frank bedraagt en kan worden aangewend voor de financiering van sociale reconversieprojecten. Gisteren werden reeds een aantal dossiers goedgekeurd die al lang hangende waren en een positief advies hebben bekomen van de Permanente Werkgroep Limburg-pleno en een vzw Permanente Werkgroep Limburg. De situatie in Limburg is complex : er bestaat een PWL-pleno, een vzw PWL, een GOM, een LRM, een

Van Rompuy

LPM, een streekplatform en daarnaast hebt u nog de toezichts- en managementscomités voor de Europese programma's. U ziet dat ik bijleer. Het zou goed zijn een lexicon bij te hebben mijnheer de voorzitter. Voor de Limburgers klinkt dit allemaal zeer vertrouwd in de oren, voor een niet-Limburger vergt het toch wel enig studiewerk.

Door met het IMO opnieuw van start te gaan, wordt er opnieuw werk gemaakt van een aantal initiatieven op economisch en sociaal vlak, nadat dit wat was stilgevallen na het KS-debâcle.

De voorzitter : De heer Gabriels heeft het woord.

De heer Jaak Gabriels : Bedankt voor uw vrij duidelijk antwoord, mijnheer de minister.

We hebben er altijd voor gepleit de instrumenten binnen de Vlaamse regering en het Vlaamse beleid te leggen, in samspraak uiteraard met het provinciale niveau.

Ik denk dat wat IMO doet goed is. Dit is de weg die we zouden moeten bewandelen. Wij vinden dat de andere afkortingsmaatschappijen gerust mogen worden opgedoekt. Men kan de kredieten die voorradig zijn, vastleggen in de Vlaamse begroting en voorbehouden voor Limburg en zo een democratische controle door de Vlaamse volksvertegenwoordiging garanderen op datgene wat aan Limburgse reconversie gebeurt. Ik denk dat we zo een stuk kritiek die uit de onderzoekscommissie naar voren kwam, kunnen opvangen.

Inzake de BRTN stelt de minister dat er geen politieke inmenging meer komt. Er komt een manager van buitenaf; er zal over worden gewaakt dat de politiek de BRTN niet opnieuw in eigen handen zal nemen. Ik zou dezelfde aanpak willen bepleiten voor de reconversie. Ik vrees een beetje, naar aanleiding van het antwoord van de minister, dat wanneer de voorwaarden voor de privatisering binnen de raad van bestuur van de LRM moeten worden vastgelegd, de politisering dan misschien meer belemmerend dan bevorderend zal werken. Het zou misschien beter zijn dat dit niet in handen van de politiek ligt en dat de verdeling niet omwille van het billijke evenwicht gebeurt.

Dat was mijn grootste bezwaar. Ik werd met het volgende geconfronteerd : de heer Martens zat op de LIM en gaat naar de LPM. Daardoor moet de tweede partij in de Vlaamse regering, de SP, noodzakelijkerwijze de LRM bezetten. Ik denk niet dat dit de goede weg is.

U hebt gezegd, mijnheer de minister, dat privatisering niet alles oplost. U hebt zelf gepleit voor een partiële aanpak, wat ook voor een stuk afhangt van overleg met de federale regering. Indien we al die middelen groeperen onder een vast begrotingsartikel in de begroting van de

Vlaamse regering en de Vlaamse Raad, en die duidelijk voorbehouden voor Limburg, kunnen we al die middelen ook via democratische controle aanwenden voor het doel waarvoor zij dienen. Niet om de verwarring ten top te drijven, maar om de reconversie op een nieuwe weg te zetten. Wij zijn allen bereid, daar ben ik van overtuigd, daar de schouders onder te zetten. Maar aan de opsplitsing in allerhande maatschappijen moet echt paal en perk worden gesteld.

Wat de privatisering betreft, dank ik de minister voor zijn antwoord. Dat was duidelijk. We zullen wel moeten afwachten in hoever zijn visie, die ons bekend is, het zal halen binnen de Vlaamse regering. Ik vrees ervoor dat men tot een deeloperatie zal komen, een soort deelprivatisering, die een compromis is tussen de twee regeringspartijen maar die het beoogde doel niet dichterbij zal brengen. Ik hoop ook dat alle andere beschikbare middelen bij elkaar worden gevoegd en dat ze onder een vast artikel, voorbehouden voor Limburg, in de Vlaamse begroting zouden worden opgenomen. Eventueel kunnen we dit zelfs decretaal regelen, om alle twijfels hierover weg te nemen. Ik denk dat men langs deze weg een betere start kan nemen met de reconversie dan we de laatste jaren gewoon waren. Ik hoop enkel dat we niet hervallen in de fouten van gisteren. Ik vrees er een beetje voor dat wat nu gebeurde met de invulling van die functies in de belangrijke maatschappijen – zeker omdat de LRM de verantwoordelijke instantie is waarvan ook de LPM afhankelijk is – dat we daarmee de snelheid van werken niet zullen dienen. Deze vrees was precies de reden waarom ik aan de minister die vragen stelde.

Ik hoop enkel, mijnheer de minister, dat dit dossier niet blijft aanslepen en dat we op heel korte termijn niet alleen komen tot het omvormen van LIM tot LPM – iets waarvoor de datum reeds vastligt – maar ook tot tastbare resultaten inzake de privatisering. We behoeven hier geen uitstel meer.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Ik wil twee punten aanstippen. Ik denk dat de heer Gabriels voorbijgaat aan een realiteit wanneer hij zegt dat er in de begroting een artikel zou moeten zijn waarin men middelen groepeerd. Ik wil wijzen op het Limburgfonds : dat is een begrotingsfonds, dat uitdrukkelijk in de begroting is opgenomen, men kan er duidelijk uit aflezen wat budgettair voorzien is; de democratische controle is daar perfect want het is opgenomen in de begrotingsdocumenten. Het bestaat, we moeten het dus niet uitvinden. Iets anders is natuurlijk de activiteit op het terrein. U kunt toch niet bedoelen dat het oprichten van werkmaatschappijen om bijvoorbeeld mijn-terreinen te saneren of werkmaatschappijen om participaties te nemen in bedrijven, door de Vlaamse regering dient te gebeuren. We moeten die weg niet opnieuw op-

Schuermans

gaan. Het is goed dat er op het terrein bepaalde werkmaatschappijen zijn met goed afgelijnde opdrachten, zoals dat bijvoorbeeld voor NV Mijnen, of LPM het geval is.

Begrotingstechnisch is er een Limburgfonds. Dat is decretaal voorzien tijdens de vorige zittingsperiode. Daar moeten we eigenlijk niet aan beginnen. Ik kan u niet volgen in uw redenering om bepaalde middelen waarin is voorzien binnen de algemeenheid van de gewone artikelen, op te nemen. We hebben er, wat de Vlaamse begroting betreft, precies over gewaakt dat ze duidelijk aanwijsbaar zijn in een Limburgfonds.

De voorzitter : Mijnheer de minister, ik wil hier van mijnentwege ook nog iets aan toevoegen. U hebt – terecht – gezegd : het is vanuit deze Raad dat via een onderzoekscommissie een procedure op gang is gebracht, die ertoe heeft geleid dat de vrij overladen structuur GIMV-Gimvindus destijds is doorgeknipt en dat er aparte structuren zijn opgericht. Die aparte structuren hebben voor wat Limburg betreft nauwelijks nog de gelegenheid gehad om te functioneren. We moeten ze dus een kans geven. Dit neemt niet weg dat met de nodige kritische zin nu reeds kan worden vastgesteld dat het bijzonder moeilijk zal zijn om een structuur zoals een Limburgse participatiemaatschappij efficiënt te laten functioneren en zich te laten beperken op een of andere manier tot het Limburgse grondgebied. Indien wordt overgegaan tot privatisering, zal dat een probleem zijn om vast te leggen in akkoorden. Vermits het initiatief destijds van deze Raad kwam, is het niet meer dan normaal dat deze het ook kritisch zou opvolgen wanneer de zaak in detail zou worden geregeld.

Dat is een andere kwestie dan de vraag of de middelen al dan niet naar Limburg moeten blijven gaan. Het gaat om de manier waarop de structuren moeten functioneren. Persoonlijk ben ik er nog altijd niet van overtuigd dat de maatregelen die toen werden genomen, ook de meest geschikte waren. Misschien heeft men indertijd nogal overhaast beslissingen genomen. Ik zou daarover, onder andere in deze commissie, uitvoerig willen discussiëren, wanneer u een meer definitieve regeling hebt uitgewerkt.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Het is goed dat we over dit probleem discussiëren, maar met de concrete uitwerking moeten we nog beginnen. De procedure moet opgestart worden binnen LRM, maar de Vlaamse regering heeft als hoofdaandeelhouder vanzelfsprekend inspraak. Ik pleit er niet voor om dat in enkele maanden af te handelen, want men moet de tijd nemen om alle implicaties goed te overwegen. Het is immers een delicate operatie : in de portefeuille zitten participaties in een heleboel Limburgse bedrijven. De vraag is of het in het voordeel zou zijn van die

bedrijven als die participaties zo maar aan om het even wie worden verkocht. Dat zou voor bepaalde bedrijven problemen kunnen geven. We moeten die operatie zeer zorgvuldig uitvoeren.

De begroting van het Limburgfonds voor 1996 waarover de heer Schuermans heeft gesproken, maakt deel uit van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap. De begroting bedraagt 9,7 miljard frank en omvat een concreet bedrag per post. We kunnen daarover spreken naar aanleiding van de begroting : 1,2 miljard frank voor de pensioenwachtvergoedingen van de KS, 815 miljoen frank voor mijnwerkersleningen, 640 miljoen frank voor het luik van het toekomstcontract uitgevoerd door de GOM, 69 miljoen frank voor de cofinanciering van de sociale reconversie, 549 miljoen frank voor het Rollend Fonds, 200 miljoen frank voor het Rollend Strategisch Limburgs Ontwikkelingsfonds, 5,4 miljard frank voor de financiering van de NV Mijnen en van de LRM, waarvan onder meer tweeënehalf miljard frank voor het toekomstcontract.

Het is geen technisch eenvoudige manier om het voor te stellen. Maar er bestaat zoiets als het Limburgfonds, waardoor de gelden voor Limburg kunnen worden verankerd en geïdentificeerd. Dat kwam ook ter sprake tijdens de discussies in de onderzoekscommissie. Daar kunnen we op ingaan tijdens de discussies naar aanleiding van de begroting.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heren Gabriels en Schuermans werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties ingediend. Ze zullen worden gedrukt en rondgedeeld.

De Raad zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

– *Het incident is gesloten.*

– *De vergadering wordt gesloten om 18.00 uur.*

Rechtzetting

Rechtzetting handelingen, openbare commissievergadering, C 1-C-WER 1 van 16 oktober 1995.

Op bladzijde 1, wordt na de zin "De heer Ramoudt heeft het woord", volgende vermelding ingevoegd :

– *De heer Robert Voorhamme treedt als voorzitter op.*